

SZÉKESEFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
házhoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 ft.
Fél évre 2 ft.
Negyed évre 1 ft.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

44. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.) címzendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyitottérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmertetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Monographiánk ügyében.

Négy évvel ezelőtt, az egész ország törvényhatóságait egy érdekes szellemi mozgalom ébreszté fel és több megye e mozgalom következtében a tevékenység terére is lépett. E szellemi mozgalom, mely megyéinket a szellemi téren zsihasztó hallgatótagságból és egyhangúságból kiemelé — a megyék történelmi multjának megírására irányzott törekvés vala. Sok helyt kedvező sikerrel, de nagyobb részénél a régi nyomasztó egykedvűség és közöny a fellobbanó honfű törekvést elnyomta s ismét a régi zsihasztó kerékvágásba sodorta megyéinket.

Fájdalommal kell mondanunk, hogy ezen zsihasztó, lehet mondani szellemet ölé közöny a megyék és városok újabb alakulásával sem fordult a nagyobb résznél jobbra, pedig nemzetünkre nézve a culturalis haladás kérdése, sajátlagos viszonyainknál, főleg a többi mivel népektől, igaz, hogy rajtunk kívül álló okok miatt történt hátramaradás következtében, létfentartás kérdése. Volt néhány hatóság — örömmel jelezzük, mely felfogva a kor és a miveltégi haladás követelményeit a tettek mezejére lépett s a tudomány és művészet iránti érzék terjesztése ügyében erélyesen közreműködött, mert belátta azt, hogy a culturalis haladásra nézve szükséges, hogy e kettő, mint annak legbiztosabb alapja az or-

szág minél nagyobb többségénél feltalálható legyen. De vajmi kevés ezek száma!

A culturalis haladás egyik erős tényezőjeként szerepel a történettudomány fejlesztése és terjesztése is, miután pedig egyéni sajátlagos viszonyaink következtében a történelem terén is a hozzánk közel állót óhajtjuk leginkább ismerni, emélfogva hazánk jelenlegi particularis felosztásánál fogva, minden egyes polgárra nézve legkedvesebb saját vidéke, szülőföldje szóval megyéje multjának megismerése. — A megyék és városok multjának megismerését ezek monographiájának megírása által eszközölhetjük. — Ennek pedig két hasznos következménye van, az első az, hogy ezáltal az ország történelmének fejlesztése mozdítatik elő, mert hisz egyesek képezik az egészet; másodsor a tudomány iránti érzület az alsóbb rétegben is fejlesztetik és terjesztetik; mert minden megye és város lakója, már azért is figyelemmel viseltetik a megyei vagy városi monographiára irányuló mozgalmak iránt, mivel sokszor saját családja, ősei szereplését látja és olvassa azokban, kikre ő büszke; — s midőn éppen ők gyakran öntudatlanul is ennek fejlesztésére működnek, habár csekély mérvben is culturalis haladásunk tényezőivé válnak.

De jelenleg nem az levén célunk, hogy a megyei és városi monographiák terjedésének a culturalis haladás fejlesztésére tett eredményét fejteges-

sük, áttérünk saját megyénk és városunknak a monographia megírására irányzott törekvésére s annak jelenlegi állapotára.

Megyénk egyike volt azon törvényhatóságoknak, mely felfogva a kor intő szözetát, sietett saját története megírására a szükséges intézkedéseket tenni, s már 1869. évi april hóban tartott bizottmányi közgyűlésen egy következő tartalmu indítvány tétetett a közgyűlés asztalára: I. Méltóztassék kimondani, hogy Fejérmegye helyrajzi, történelmi, statistikai, népmozgalmi stb. monographiája megírásának szüksége elvileg elismertetik. II. A kivitelre vonatkozó kimerítő javaslattelekre küldöttség neveztetik. — Ezen javaslat elvileg elfogadtatván, a munkaszervezet részletezésére s a költségfedezési módozat javaslatba hozatalára, egy nyolcz tagu küldöttség neveztetett ki. Ezen küldöttség 1869. évi oktober hó 4-én tartott közgyűlésen még 9 taggal szaporitattott, s így a tervezet elkészítése egy 17 tagból álló küldöttség kezeibe tétetett le. — A küldöttség kinevezése óta 4 év folyt le, de működéséről s működése eredményéről a nyilvános élet terén még eddig tudomást nem vettünk, igen hihető az 1871. évben felmerült történelmi és régészeti mozgalom következtében — az egész ügyet az alakulandó tört. és rég. egylet kezében átadandó — hagyta abban a küldöttség is munkálkodását.

Ennyit mutathatunk fel a megyei monographia

TÁRCZA.

Dologra!*)

— Alkalmi vers. —

Szétvonva az éji fátyol,
Már már itt a szürkület,
Sugár rezg a láthatáron:
Munkásnak már nincs szünet....
Dologra, dologra!

Eke után jár a gazda,
— Barázdákat von a vas —
Vigan dalol, majd hallgatja
Miként rikolt a kakas:
Dologra, dologra!

Pásztorfű a kis nyáját
Legelőre tereli,
A kolompos kis kolompján
Oly érthetőn elveri:
Dologra, dologra!

Mind fenn van már a ház népe,
Apraja és örege,
„Dolga után nézzen kiki
Senki se legyen henye
Dologra, dologra!”

Dolog nélkül támolyogva
Látni senkit nem lehet,
Perg az orsó, varr az anyó,
Künn a madár így zeneg:
Dologra, dologra!

*) Felolvasatott a budapesti központi papnövelde magyar egyháziroalmi iskola I-ső rendes gyűlésén 1873. oktober 26-án.

Írtsünk mi is szép dalából,
Már rég itt a szürkület,
Felkelt a nap égi ágyán,.....
Tegyen kiki mit tehet!
Dologra, dologra!

Czobor Béla.

Halottak napja.

Alig lehet valami magasztosabb, valami meglepőbb jelenet, mint a kegyelettel díszített halottak napján. E napon valóságos díszkerthez hasonlít a város. Piaczokon, boltokban s utcasarkokon virágkoszorukat árulnak. A gazdag százakat ad ki koszorukért, a napszamos éven át rakja össze filléreit, hogy elhunyt kedvesei sirját halottak napján szerény koszorucskával díszíthesse.

Halottak napján megindul az egész város nagyja és kicsinyje gyalog és kocsin, hogy a kegyelet adóját megadja azoknak, a kik kiszenvettek s most boldogok. Mintha bucsujáró szent helyre menne a nép, nagy tömegekben hullámszik hallgatag, borult arccal, az áhitat kegyes érzületével s a város válik temetővé, mert alig marad benne egy-két élő lény. Emeli e bucsujárást a koszoruk tarkasága, melyet a hullámszó tömeg visz alvó kedvesei sirjára.

Ott a temetőben felkeresik a kedves halmokat és sirva, vagy imázva visszavarázsolják maguknak a rég eltűnt kedveseket és úgy érzik magukat, mintha látnák azokat, mintha társalognának azokkal, s a kegyelet adójának lerovása után oly jól esik lelküknek az az istenes látogatás.

Itt egy árva gyermek térdel elhunyt szülei sirjára, keserű könyvet hullat, elzokogja panaszát, majd megvigasztalódva kel fel, úgy tetszik neki, mintha azon örömszózat hangzott volna fel a sirból: „Ne sirj gyer-

mekem! él Isten az árvák atyja, s nem hagynak el téged azon nemeslelkű emberbarátok, a kiket Isten arra rendelt, hogy legyenek sáfárai a reájuk bizott talentumoknak. Ott egy szüle zokog korán elhalt kisede sirjánál, visszakéri a haláltól, hogy emelőn táplálhassa, hogy kebelén ringathassa; de úgy tetszik neki, mintha a sirból hang emelkednék: „Ne sirj anyám! ne kívánj vissza a földre, oly jól esik nekem itt az angyalok ártatlan társaságában mulatnom,“ s e hang hallatára megkönnyült kebellet távozik a kisede sirtól. Amott bánatos özvegy öleli elhunyt férje sirmelkét, panasolja elhagyatottságát, felszámolja az árvák hullatott könyűit; de azután könnytelen szemmel s kismult arccal távozik, mert érzi mintha ezt sugta volna halott férje szelleme: „válaszd völegényedül Jézust, ő a vigasztalás kiapadatlan forrása.“ Itt egy bánatos csoport áll az elhunyt nagy férfiú sirjánál, búsan, fejét lecsüngesztve, könyözve. Gondolkodik az elhunyt tetteiről, beszédeiről. Aztán fellelkesülve távozik, mert e szózat hangzik fel a sir mélyéből: „Pályámat megfutottam, hitemet megtartottam, hazám, vallásom s az emberiség iránti köteleseimtel teljesitettem, most rajtatok a sor, hogy nyomdokaimon járjatok s az emberiség nem lesz szegényebb elhunytom által.“ Ott kisede csoport áll egy nem rég elhunyt jó barát hamvai fölött, a melyet emlék nem jelöl és a csoport ugy érzi, mintha látná a nyájas jó barát arcot, mintha a kedves csak elhagyta volna a házat; de megtért abba.

Eljö ide a kevély felpiperézve, biborba s bárszonyba öltözve s felemelt fövel lépdél a temető felé, hogy bámultassék s gúnyt üzzön a sírok könyűjéből; de midőn a sírok közé ér s minden fa- és köemlék ezt susogja fülébe: „Por vagy és hamu, hitvány főreg miért kevélykedel?“ akkor megtörik az ő kevélységének szarva és meghunyászkodóvá lesz, mint rabszolga az ő parancsoló ura előtt. Eljö ide a gazdag, a ki ezt

megírására irányzott törekvésekből, mely kezdetét egy nemes indítvány folytán, a közönség körében vette. A városi monographia ily kezdettel nem bír, sőt annak megírására, nyíltan kimondhatjuk ilyenemű lépések nem is tétettek. Igaz ugyan, hogy a város bir egy multját illető történelmi művel, azonban ez a jelenlegi történelmi mozgalmak, nagyobbszerű felfedezések közt, többé mint rendszeres monographia nem szerepelhet; s tekintve a várost érdeklő történelmi adatok halmazát, minővel kevés magyar város bir; s tekintve a nagyszerű multat, melylyel a nemzet egykori fővárosa dicsekedhetik — sokkal nagyobbszerű, bővebb és a történelmi kritika ítélőszéke előtt is megállható művel volna megjutalmazandó e nagy multu város közönsége.

Ez monographiánk jelenlegi állása megyénk és városunkban. E kezdetnél többé nem állhatunk meg, e téren is tennünk kell valamit. Mint fentebb mondánk a történettudomány terjesztése, népszerűsítése a tudomány iránti érület terjedését, ez pedig a culturalis haladást mozditja elő, mind ezen okoknál fogva is, újra ismételjük előbbi szavainkat, hogy a tevékenység terére kell lépünk.

A monographia megírására háromféle tervet hozhatunk javaslatba: vagy pályázat hirdettetik s ekkor bizonyos összeg tüzendő ki, vagy egyesek bizatnak meg annak megírásával, vagy a jelenleg alakuló megyei és városi történelmi egylet bizatik meg evvel, gyámolítatik a hatóságok részéről anyagilag és szellemileg. — Az első terv már azért is kevésbé kivihető, mert mindkét hatóság csak kevés és igen csekély pénzalappal bir ily célokra; másodsor, kérdés, vajlon ily nagyobb mű megírására találkoznék-e — a korlátok közé szorítva — vállalkozó? A második szintén bajos, mert ha bárki is megbiztatná, könnyen más erők részéről félreértés és irigységre szolgáltatna alkalmat, sőt meglehet a monographia is — elkészülvén — egyoldalú lenne. — Miután a szellemi mozgalom a történet és régészet terén megindult, s városunk és megyénk keblében nemsokára egy tört. és rég. egylet alakulását ünnepehetjük; legcélszerűbbnek tartjuk, ha a város és megye ez egyletre bizná monographiájának megírását; elősegítvén és könnyítvén annak működését anyagilag úgy mint szellemileg. — Ha a szellemi erők ez egylet keblébe csoportosulnak, ha egyetértés és közakarattal uralg, akkor bizton remélhetjük, hogy a történelmi kritika ítélőszéke előtt is megállható monographiánk nemsokára meg lesz írva; mert munkafelosztás mellett, egyesült erővel, szép eredmény érhető el. — Különben e tárgyra szakértőink figyelmét ezennel felhívjuk, s reméljük, hogy szavunk nem lesz pusztába kiáltó szótat.

szokta mondani: „Egyél s igyál én testem, sok esztendőkre eltett kincseid vannak,“ de midőn látja a behorpadt sírokat, a büszke emlékeket s elgondolja, hogy mindegyik alatt egy-egy embertársa nyugszik: elhomályosul előtte az arany ragyogása, mert tudja, hogy azt a sírnál el kell hagynia. Eljő ide a vallás-talan, az Istenkáromló, s midőn itt a halál birodalmában az a gondolat szállja meg: mi következik a síron túl, talán a nagy számadás órája? szive megdöbben s azon gondolattal távozik, hogy megváltoztatja az ő ösvényét. Eljő ide a koldus, irigyen jártatja szeméit a czifra tömegben és saját rongyaira tekintve könyűt is hullat; de ha elgondolja, hogy mind e czifra nép egykor a hantok alá jut, s az anyaföld kebelén neki is csöndes nyoszolyája lesz, kibékül a sorssal.

Majd eljő az est. Meggyujtatnak a sírokat rakott koszorúk közé illesztett ezernyi lámpák, mécsék és gyertyák s azt gondolná az ember, hogy az ég szállt le milliárdnyi csillagaival az elhunytak sírjaira, hogy mennyországgá varázsolja a halottak országát s bebizonyítsa, hogy a kik ott alusznak, azok az ég boldog lakói.

És midőn mindezt látja, átgondolja s átérzi az áhitatos kebel, nem gondol-e a Golgotára, a hol meghalt a keresztnek kinos halálára íteltetett istenember, azért, hogy a jóslatok beteljesedjenek, az ígélet megvalósuljon s a megváltás nagy munkája befejeztessék? Nem gondol-e a világ megváltójára, a ki így szólt, az őt sírató sokasághoz: „Jeruzsálemnek leányai ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok és a ti magzataitokon sírjatok, mert majdan eljönnek a napok, a melyekben ezt mondjátok: — boldogok a meddők és a mely méhek nem szültek és az emlékek a melyek nem szoptattak, mert kivesszék a fiakból az apák iránti tisztelet és a leány átká s gyalázat lett az ő anyyának. Ekkor kezdik mondani a hegyeknek: esetek mireánk, és a halmoknak: borítsatok el minket

Válasz a „Nyiltlevélre.“

Dr. Seidel Pál urhoz intézett „Nyiltlevél“ írójához válasz képen legyen szabad néhány viszon kérdést intézni a nélkül, hogy Seidel ur feleletét fölöslegesnek tartanók és a nélkül, hogy a valódi szükkeblü felekezetség védői közé akarnánk számíttatni.

Igaz-e, hogy a nevelés egyik fő kelléke a vallásosság? és ha a nevelendőknek okvetlenül valamely valláshiveihez kell tartozni, van-e jogosultsága egyik, vagy másik vallás szellemének, hogy a növendékek abban képeztessenek?

Igaz-e, hogy protestans egyház s tanodai lap is létezik?

Vége talált-e cikkiró a „Nevelészet“ I. s. számában csak távolról is olyat, mi a vallási türelmetlenség, vagy a megróható felekezetség jellegével bír?

Mindaddig, míg ezen kérdésekre tagadó, vagy elítélő válasz nem adható, s mindaddig míg „egy akol, és egy pásztor“ nem lesz; nem róható meg egy felekezeti papja sem, s így dr. Seidel Pál ur sem, ha vallási meggyőződése szellemében lapot szerkeszt, és abban híveit megerősíteni igyekszik a *téritő* szerepe nélkül.

Egy katolikns.

Zenészetünk érdekében.

Csak pár hónap időköz, s gyönyörű új színházunk a közönség mulattatására megnyílik; mulattatására igen, mivel mint értesülünk Bokody ur ez idényre jeles társaságot szerez, hogy valamint a színmű úgy az operette köréből is élvodus estéket szerezzen, de, hogy ez utóbbit (operette-et) teljes értékében élvezhessük, szükséges, hogy azt egy jól szervezett, a színház és a társulathoz illő zenekar kísérje s ha azt Bokody ur magával nem hoz, kénytelenek leszünk operette s egyéb dal-előadásokat, egy talán elhangolt zongora kíséretében hallgatni.

Nehezen van városunk művelt közönsége között csak egy is, ki nem érezte volna rég ennek szükségét, s ki sajnálattal nem tapasztalta volna, hogy városunk, a mi a zenét illeti, nagyon hátra van sok más kisebb városok mellett, hogy nem bir se dal-se zeneegylettel, mi a társas életet kellemesíti, mi a közönséget a zene iránt fogékonytá s érdekelté teszi s mi az általános műveltséget terjeszti.

Habár majdnem minden házban játszanak zongorán vagy hegedűn, de e zenekedv csak néhány táncdarabig s a „Höher Péter“ „Fischerlied“ s egyéb ily népies darabokig terjed, ellenben igen kevés házat fogunk találni, hol a klasszikus-zene ápolatik, hol Beethoven, Mendelssohn, Chopint, Schumant, Lisztet, Schubertet stb. találunk.

Ha már városunk közönsége annyit áldoz a város szépítésére, annak jólétére, bizonyosan áldozna pár forintot egy jó zenekar fentartására is, a mely kilátást nyujtana a nemesebb zene élvezetére s annak terjesztésére, ez okból kiindulva bátor vagyok közönségünk

mert, ha a zöldülő fán ezt mivelik, mi esik a száraz fán? Nem gondolja-e, hogy Jézus halála napja volt, a legelső halottak napja, midőn a szent sírhoz kizárndokolt Mária Magdolna, Johanna és Mária Jakab apostol anyja s a többi kegyeletes nő, hogy drága kenettel járuljanak a kedves halott koporsójához, hogy megkenjék annak testét s ragaszkodásukat még a halálban is tanusítsák. Anyák! kövessetek e kegyeletes példát és a holtak iránti kegyeletet csepegtessétek kisedeitek szívébe.

Ily magaszos gondolatok, ily nemes érzelmek közt elszáll az ember lelke a vidékre, bekalandozza a községek temetőit és soknak láttára boszankodással telik el, mert látja, hogy a halottak nyughelyét, sem árok, sem kerítés nem védi s csaknem könyre fakad midőn látja, hogy az alvó porok fölött barnok legelésnek s lábál tapossák azon kis virágokat, a melylyek talán egy elporladt szerető sziv eréből fakadtak, méltó boszankodással telik el midőn látja, hogy a díszes emlékek megcsontkítva, vagy rut jegyekkel agyonkarczolvá állanak ott.

Ijűk és gyermekok! kik ott a temetőben játszadoztok, vagy a temető körül barmaitokat őriztek, kiméljétek a síremlékeket, ne véssetek azokra torzjeleket, mert hiszen akkor hazugsággá válik e felirat: „It nyugszik.“ Ne engedjétek barmaitokat a temetőbe menni, hogy tapossanak azon kebleken, a melyekből ti, vagy elődeitek az élet nedvét szívták. Ott a sírhalmokon mezei virágok nyíltanak, kössetek azokból koszorut s elhunyt kedveseitek mosolyogva fognak rátk letekinteni a szép mennyországból.

Tiszteljétek a temetőket, mert azok előcsarnokai az égnek, a szellem belép az égbe, hüvelye itt marad az előcsarnokban, s így várják az egyesülést, melyet szent vallásunk fetamadásnak hirdet.

Boross Mihály.

elé egy tervet nyujtani, miből látandjuk hogy, és mily uton juthatunk egy ilyennek birtokába.

Egy zenekar fentartása, mely minden igényeknek megfelelően, 12,000 forint évi jövödelmet igényel, hogy mily módon lehet e kérdéses 12,000 forintot összegyűjteni, arról később szölok, előbb a kiadási rovatot terjesztem a közönség elé, melynek kulcsul, több házánk városában létező zene-egyletek kiadási rovata szölgál.

A) A 22 zenész fizetése általában, kinek több, kinek kevesebb 800 frtal havonként 9:00 frt. — B) A próba helyiségért bér évenként (sok!) 250 frt. — C) Az egyleti szölgá fizetése, ki mellesleg minden szölgálatot elvégez 200 frt. — D) A hangszerek beszerzéséért (évenkénti átalány) 250 frt. — E) A hangjegyekért, s ezek leírásáért (évi átalány) 400 frt. — F) Világítás s egyéb előre nem látott apróbb kiadások 400 frt. — Összeg 11,100 frt.

E szerint az egész 12,000 frt nem is szükségeltetnék, de nézzük annak beszerzését.

Az egylet tagjai kétféle fokozat alá esnek: u. m. alapító és pártoló tagok. Alapító tagok azok, kik a pártoló tagok 12 forint évi járulékat öt évre azaz 60 forintot előre kifizetnek, vagyük, hogy ilyenek akadnak negyvenen, az 2400 frt. — Pártoló tagok azok, kik az egylet fentartására 12 forinttal évenként (negyedévi előfizetéssel) járulnának, vagyük ezek számát 300 ra, mi ki tesz 3400 frt. — A tagkötelezettség öt évre terjed ki. — A bevétel nagy részét a színházi előadások teszik, vagyük, hogy évenként legkevesebb 1000 zinielőadás adatik, s 20 frt esténként a zenéért, mi ki tesz 2000 frt. — A hangverseny, báli esték, ugy temetési s egyéb szerzemények felrugnak 1000 frt. — Vegyük, hogy a város is ad, évi subventio fejében 2000 frtot, miért a zenekar kötelezné magát, nagyobb templomi ünnepeleknél, a főtemplomi zenekart, vagy kiegészíteni, vagy azt pótolni, összeg 13,000 frt.

Ekkép 13,000 forint összegjénne, persze csak gondolat utáni összeállítás, mely bevétel lehetőleg csökkenteni vagy gyarapodni fogna s a kiadások is ugyanazon fokban kevesebbednének s nem is szoros számítás, csak eszményi terv, mely még igen sok változaton mehet át.

A működő személyzetet könnyen lehetne részben a helybeli zeneértőkkel és zenetanárokkal összeállítani, mi által igen sokat meglehetne takarítani, annyiból, hogy azok ugysis másutt elfoglalva levén, teljes fizetésre igényt nem tartanának.

Hogy a pártoló közönségnek némileg kárpótlás nyujtassék, kötelessége lenne a zenekarnak, az egylet alapító és pártoló tagjai, ugy azok családjai számára minden hó elején vagy bármely napján egy zártkörű zene-estélyt rendezni, a nem tagok egy forint díj mellett léphetnének be; s ezáltal a tagok azon kedvezményben részesülénének, hogy 12 forint tagdíjaként évenként 12 hangversenyben ingyen résztvehetnek.

Ajánlom ezen eszmét városunk zenebarátainak figyelmébe szives lendítés végett, minek tudatában előre is örvendve, remélhetjük, hogy ismét egy lépéssel előbbre haladunk.

Euterpe.

A mélyen tisztelt olvasó közönséghez!

Midőn e lap 42 ik számban az atyaias kormányának beavatkozását a hallatlan hármashalálú helyiesemény utánvizsgálatára nézve kérelmezendőnek indítványoztam, ez részint a tudomány érdekében, és árvák iránti részvétből — részint azért történt, hogy ezen legilletékesebb magas helyről a zokogó családok megnyugtatót, hasonszerencsétlenségek pedig országszerte megátlást nyerjenek.

Erre, a 43 ik számban megjelent dr. Fanta urnak **igaztalan előadásu „gúnyczafolata“**, mely ellen hű, **vita s vádmentes felterjesztésem** megvédése, szerkesztői * által egyuttal elzárattot

Ennek nyomán kinyilatkoztatom, hogy a szóban levő főfontosságú közegésztügyi kérdés a magas kormány által, csak meghallgattatásom s ott ajánlandó kísérlet után (dr. Fanta ur előadásának teljes megsemmisítésével) oldathatik meg; — — — bárhogyan is állítja a „czafoló vegymester“ a mélybánatu practikus gyepmester vigaszára: „**hogy hasáék magas kormány közügyi felterjesztésemet elsem olvassa**,“ mit czáfolatában (ráadásul) a gyászoló családok pótolhatlan vesztéseinek enyhítésére (?) gúnymesterileg diadalosan „szerencsének“ nevez!

Szerkesztői program alapján (40. sz.) az élet s igazszöbízottság tekintetéből; ugy a 23. számú **zsebre tett „aut, aut“**-nak hitelesítésére.... minden szavaírt felelős

Dr. Schaller.

Hatósági élet.

A f. évi oct. hó 26-án Szökésfejérvárott tartott lótenyésztési államdíj osztás eredménye.

Ez évi october hó 26. tartott az évenként Szökésfejérvárott tartatni szokott lótenyésztési államdíj kiosztás; a lovak szép számmal voltak kiállítva. A pályadíjak kiosztása, miután a bizottság a kiállított